

Arrest

**nr. 47 747 van 3 september 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 januari 2009 en hebben zich vluchteling verklaard op 12 januari 2009. Zij verklaarden bijstand te verzoeken van een tolk Dari.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 30 november 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 5 januari 2010.

1.3. Op 13 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 14 april 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van Djavad RAHMANI:

A. Feitenrelaas

Uit het administratief dossier blijkt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U en uw vrouw RAHMANI Fatemeh (O.V. 6.372.715) zouden uit Herat afkomstig zijn en zouden Darisprekende Tadzjiekten zijn. Jullie zouden in juli 2008 Afghanistan verlaten hebben en op 12/01/2009 vroegen u en uw vrouw asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar bleek dat jullie vingerafdrukken reeds eerder in Griekenland waren genomen. Zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal hebben jullie elke medewerking geweigerd omdat de beschikbare Dari-tolken niet van uw provincie Herat afkomstig zijn. U heeft de asielinstanties dan ook niet op de hoogte gebracht van de mogelijke asielmotieven die tot jullie vertrek uit Afghanistan zouden hebben geleid. Evenmin hebben jullie enig document overhandigd dat zou toelaten jullie identiteit, herkomst of reisweg te staven.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u weigert verklaringen af te leggen om reden dat de aanwezige tolken niet van uw provincie Herat afkomstig zijn. Uw gedrag tijdens zowel het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal is niet in overeenstemming te brengen met de procedures en criteria voor het toekennen van de vluchtelingenstatus waarin wordt gesteld dat een kandidaat-vluchteling zijn volledige medewerking dient te verlenen en alle relevante informatie over zichzelf en zijn problemen dient mee te delen. Dat u dit halsstarrig weigert om de enkele reden dat de beschikbare tolken van andere regio's van Afghanistan afkomstig zijn, is van die aard dat er in uw hoofde geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien door de Vluchtelingenconventie kan worden aangenomen. Er kan immers verwacht worden van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, dat hij meewerkt aan het onderzoek van zijn asielaanvraag en alle gegevens overmaakt teneinde bescherming te bekomen. U heeft geen enkel valabel argument ingeroepen dat uw weigering om met de beschikbare tolk samen te werken, kan rechtvaardigen. Integendeel, op 12/01/2009 vroegen zowel u als uw vrouw een tolk die het Dari machtig is. De tolken die zowel tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het gehoor voor het Commissariaat-generaal ter beschikking werden gesteld, zijn tolken die het Dari spreken. Dat u dit erkent maar toch een Dari-tolk uit Herat eist omdat u van mening bent dat er misschien dialect-verschillen bestaan, is niet redelijk. Immers, tijdens uw gehoor en dat van uw vrouw geven jullie beiden duidelijk aan de tolk goed te begrijpen. Dat er misschien tijdens het verdere verloop van het gehoor een communicatieprobleem zou kunnen ontstaan, baseren u en uw vrouw louter op vermoedens die jullie verder op geen enkele manier kunnen onderbouwen. U geeft overigens slechts één voorbeeld uit een ander gehoor van een ander koppel uit Herat van een woord dat door de tolk verkeerd zou zijn vertaald (uw vrouw haalt het identieke voorbeeld aan). Ook op de uitnodiging om het gehoor te starten en mogelijke problemen direct te melden, reageren jullie afwijzend.

Er dient te worden vastgesteld dat uit niets is gebleken dat een samenwerking met een Dari tolk die niet uit Herat afkomstig is, onmogelijk zou zijn. Veeleer blijkt dat jullie deze weigering baseren op vooroordelen en veronderstellingen. Elke poging van het Commissariaat-generaal om jullie toch te overtuigen verklaringen af te leggen, werd door jullie afgeblokt zonder dat jullie hiervoor een afdoende argumentatie gaven. Dergelijk gedrag, zowel voor het Commissariaat-generaal als voor de Dienst Vreemdelingenzaken, kan enkel worden beschouwd als een gebrek aan medewerking. Gezien u weigert mee te werken aan het onderzoek van jullie asielaanvraag, maakt u het de Belgische asielinstanties onmogelijk om deze vraag om asiel of vraag om subsidiaire bescherming te beoordelen. Bijgevolg kunnen jullie ook niet als vluchteling worden erkend of kan ook de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van Fatemeh RAHMANI:

A. Feitenrelaas

Uit het administratief dossier blijkt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U en uw man RAHMANI Djavad (O.V. 6.372.715) zouden uit Herat afkomstig zijn. Jullie zouden Darisprekende Tadzjiekten zijn. Jullie zouden in juli 2008 Afghanistan verlaten hebben. Op 12/01/2009 vroegen u en uw man asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar bleek dat jullie vingerafdrukken reeds eerder in Griekenland waren genomen. Zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal hebben jullie elke medewerking geweigerd omdat de beschikbare tolken Dari niet van uw provincie Herat afkomstig zijn. U heeft de asielinstanties dan ook niet op de hoogte gebracht van de mogelijke asielmotieven die tot jullie vertrek uit Afghanistan zouden hebben geleid. Evenmin hebben jullie enig document overhandigd dat zou toelaten jullie identiteit, herkomst of reisweg te staven.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u weigert verklaringen af te leggen om reden dat de aanwezige tolken niet van uw provincie Herat afkomstig zijn. Uw gedrag tijdens zowel het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal is niet in overeenstemming te brengen met de procedures en criteria voor het toekennen van de vluchtelingenstatus waarin wordt gesteld dat een kandidaat-vluchteling zijn volledige medewerking dient te verlenen en alle relevante informatie over zichzelf en zijn problemen dient mee te delen. Dat u dit halsstarrig weigert om de enkele reden dat de beschikbare tolken van andere regio's van Afghanistan afkomstig zijn, is van die aard dat er in uw hoofde geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien door de Vluchtelingenconventie kan worden aangenomen. Er kan immers verwacht worden van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, dat hij meewerkt aan het onderzoek van zijn asielaanvraag en alle gegevens overmaakt teneinde bescherming te bekomen. U heeft geen enkel valabel argument ingeroepen dat uw weigering om met de beschikbare tolk samen te werken, kan rechtvaardigen. Integendeel, op 12/01/2009 vroegen zowel u als uw man een tolk die het Dari machtig is. De tolken die zowel tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het gehoor voor het Commissariaat-generaal ter beschikking werden gesteld, zijn tolken die het Dari spreken. Dat u dit erkent maar toch een Dari-tolk uit Herat eist omdat u van mening bent dat er misschien dialect-verschillen bestaan, is niet redelijk. Immers, tijdens uw gehoor en dat van uw man geven jullie beiden duidelijk aan de tolk goed te begrijpen. Dat er misschien tijdens het verdere verloop van het gehoor een communicatieprobleem zou kunnen ontstaan, baseren u en uw partner louter op vermoedens die jullie verder op geen enkele manier kunnen onderbouwen. Zowel u als uw man geven overigens slechts één voorbeeld uit een gehoor van een ander koppel uit Herat van een woord dat door de tolk verkeerd zou zijn vertaald. Ook op de uitnodiging om het gehoor te starten en mogelijke problemen direct te melden, reageren jullie afwijzend.

Er dient te worden vastgesteld dat uit niets is gebleken dat een samenwerking met een Dari tolk die niet uit Herat afkomstig is, onmogelijk zou zijn. Veeleer blijkt dat jullie deze weigering baseren op vooroordelen en veronderstellingen. Elke poging van het Commissariaat-generaal om jullie toch te overtuigen verklaringen af te leggen, werd door jullie afgeblokt zonder dat jullie hiervoor een afdoende argumentatie gaven. Dergelijk gedrag, zowel voor het Commissariaat-generaal als voor de Dienst Vreemdelingenzaken, kan enkel worden beschouwd als een gebrek aan medewerking. Gezien u weigert mee te werken aan het onderzoek van jullie asielaanvraag, maakt u het de Belgische asielinstanties onmogelijk om deze vraag om asiel of vraag om subsidiaire bescherming te beoordelen. Bijgevolg kunnen jullie ook niet als vluchteling worden erkend of kan ook de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), wijzen verzoekers erop dat zij een voorbeeld konden aanhalen uit een ander gehoor van een ander koppel uit Herat van een woord dat door de tolk verkeerd is vertaald, zodat zij naar hun mening wel degelijk een voorbeeld hebben aangehaald waarop ze zich baseren om aan te geven dat er een verschil is tussen de verschillende varianten van het Dari en de bestreden beslissingen ten onrechte stellen dat het niet zou zijn gebleken dat een samenwerking met een Dari-tolk die niet afkomstig is uit Herat onmogelijk zou zijn. Verzoekers laken dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat rekening werd gehouden met hun argumenten zoals uiteengezet in de e-mail van hun raadsman en dat er geen redenering wordt aangehaald waarom niet wordt ingegaan op hun vraag om een nieuw gehoor vast te stellen met een tolk Dari uit de streek van Herat of met een tolk Farsi. Verzoekers wijzen erop zij amper één keer werden opgeroepen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en er in dit stadium dan ook niet kan worden gezegd dat zij blijf zouden geven van een totaal gebrek aan medewerking aan de asielpcedure. Bovendien werd volgens verzoekers onvoldoende rekening gehouden met hun angst om over hun problemen te spreken met personen die van Pashtou-origine zijn en met Soennieten, terwijl zij zelf Sji'ieten zijn. Verzoekers stellen op het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te hebben verklaard dat zij een tolk Farsi of Dari wilden omdat zij in Afghanistan problemen hadden met Pashtoun, maar dit is volgens verzoekers niet vertaald geweest door de tolk. Zij hebben zelfs gemerkt dat de tolk hen niet au sérieux nam en zij hebben daarom geweigerd om het gehoor verder te zetten, omdat zij niet willen dat een tolk van Pashtou-origine voor hen zou vertalen over de delicate en moeilijke problemen die zij in hun land van herkomst met Pashtoun gekend hebben, aldus verzoekers. Zij stellen verder dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gelet op de verplichting om het voordeel van de twijfel toe te kennen en gelet op de plicht om ten gronde te onderzoeken of er nood is aan internationale bescherming, zeker in het geval van Afghanistan en personen afkomstig uit Herat, waarvan wordt erkend dat het gaat om een streek die verwickeld is in een binnenlands gewapend conflict, tekort is gekomen aan zijn plicht tot zorgvuldigheid en het principe van het voordeel van de twijfel heeft geschonden, wat in strijd is met de procedures en criteria van UNHCR voor het toekennen van de vluchtelingenstatus. Vervolgens verwijzen verzoekers naar de Afghaanse context, waar sprake is van interreligieuze en interetnische spanningen en ook, op lokaal vlak, van discriminatie en problemen tussen lokale machthebbers en bepaalde etnische of religieuze groepen. Zij citeren hieromtrent uit een aantal mensenrechtenrapporten, waaruit eveneens blijkt dat in hun streek van herkomst de Pashtoun in de meerderheid zijn en de Tadzjiken in de minderheid. Verzoekers stellen ook persoonlijk problemen met Pashtoun te hebben gekend en dat dit de reden is waarom zij hun land hebben verlaten zodat het niet meer dan normaal is dat zij geen vertrouwen hebben in een tolk van Pashtoun-origine en zij op legitieme wijze hebben geweigerd om met deze tolk samen te werken. Zij hebben echter niet totaal geweigerd om mee te werken, want zij stellen zelf alternatieven voor om het gehoor toch in de best mogelijke omstandigheden te laten plaatsvinden zodat zij zonder vrees zouden kunnen praten over hun problemen in Afghanistan, in het gezelschap van een tolk waar ze vertrouwen in kunnen hebben, aldus nog verzoekers. Tot slot citeren verzoekers nog uit een recent rapport van UK Home Office waaruit blijkt dat de veiligheidstoestand in Afghanistan is verslechterd.

2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen wel degelijk kennen en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 april 2010 (CG nr. 0910470 en 0910470B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De Raad stelt vast dat uit de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal van 5 januari 2010 ondubbelzinnig blijkt dat verzoekers weigerden verklaringen af te leggen omdat de aanwezige tolk niet uit hun provincie Herat afkomstig was. Zo verklaarde verzoeker: *“Gaat u me vandaag interviewen? We hebben al een tolk van Herat gevraagd, we werden voor een interview gevraagd, heeft u dan geen tolk uit Herat uitgenodigd? (...) Ik kan u niet overtuigen om dit interview te doen? Neen, ik wil een tolk uit*

Herat." (administratief dossier, stuk 10). Ook verzoekster stelde: "(...) *We hebben geen problemen met deze tolk. Maar ik wil een Dari tolk uit Herat. Spreken jullie dan een andere taal? We spreken dezelfde taal, maar in Herat is een andere cultuur. (...) We willen geen problemen met deze tolk maar we willen iemand van Herat. Begrijpt u de tolk? Ik begrijp het maar het is mijn vraag om iemand van Herat te hebben.*" (administratief dossier, stuk 9). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 januari 2009 weigerden zij hun medewerking terwijl zij beiden verklaarden de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk en zelfs met de bijstand van de tolk 998 en 678 de vragenlijst invulden (stuk 14 en 15; cfr. "nota van de ambtenaar" in fine van de vragenlijst inzake een overnameverzoek, waar nota werd genomen van het feit dat verzoekers weigerden mee te werken aan het verhoor) . Zij weigerden met tolk 757 te werken en bij navraag of zij met een andere tolk 998 wilden werken (deze tolk heeft het eerste interview gedaan), weigerden betrokkenen ook.

Het gedrag van verzoekers tijdens zowel het interview door de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is niet in overeenstemming te brengen met de procedures en criteria voor het toekennen van de vluchtelingenstatus waarin wordt gesteld dat een kandidaat-vluchteling zijn volledige medewerking dient te verlenen en alle relevante informatie over zichzelf en zijn problemen dient mee te delen. Uit de halsstarrige weigering van verzoekers om enige verklaring af te leggen om de enkele reden dat de beschikbare tolken uit andere regio's van Afghanistan afkomstig zijn, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht geconcludeerd dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie kan worden aangenomen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij meewerkt aan het onderzoek van zijn asielaanvraag en alle relevante gegevens overmaakt teneinde bescherming te verkrijgen.

Waar verzoekers er in het verzoekschrift op wijzen dat zij nochtans een voorbeeld hebben aangehaald uit een ander gehoor van een ander koppel uit Herat van een woord dat door de tolk verkeerd is vertaald, is de Raad van oordeel dat uit een dergelijk geïsoleerd geval, dat overigens niet met concrete en objectieve bewijzen wordt aangetoond, geenszins kan worden afgeleid dat er ook tijdens het gehoor van verzoekers communicatieproblemen zouden rijzen. Op hun eigen vraag werd voor verzoekers een tolk Dari voorzien en verzoekers gaven daarbij expliciet te kennen dat zij de tolk wel verstonden maar dat zij communicatieproblemen vreesden. Van verzoekers kan echter in alle redelijkheid worden verwacht dat zij minstens een poging doen om hun verklaringen af te leggen en dat zij zich niet verschuilen achter hypothetische misverstanden alvorens deze zich daadwerkelijk voordoen. Uit de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal blijkt dat aan verzoekers werd gevraagd om het gehoor toch te starten en te zien of er zich problemen voordoen, maar dit door zowel verzoekers als door hun raadsman werd geweigerd. Zo uit niets blijkt dat de asielinstanties niet bereid zouden zijn rekening te houden met pertinente opmerkingen van een asielzoeker die om welbepaalde redenen vreest om verkeerd te zullen worden begrepen, dient te worden opgemerkt dat het niet aanvaardbaar is dat de asielzoeker een tolk weigert louter omdat de tolk niet van zijn streek afkomstig zou zijn. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat zij niet alleen willen gehoord worden door een tolk die afkomstig is uit hun eigen regio of een tolk die het Farsi machtig is, deze zou dan ook nog eens geen Pashtoun mogen zijn en evenmin soenniet. Deze laatste twee ongeoorloofde eisen worden overigens pas in voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangehaald. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om te peilen naar de regionale afkomst van de tolk, laat staan naar zijn religie; of met andere woorden bepaalde tolken uit te sluiten op basis van hun etnie of religie. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over de aanvraag tot internationale bescherming, in vertrouwen neemt zodat de etnie of de religie van de tolk geen reden mag zijn om geen verklaringen af te leggen. Meer nog, verzoekers tonen niet aan dat zij ooit enig persoonlijk probleem hebben gekend met Pashtounen of soennieten en beperken zich in hun verzoekschrift tot blote beweringen die niet worden geconcretiseerd terwijl zij daar middels hun verzoekschrift wel de mogelijkheid toe hebben. De eisen van verzoekers zijn dan ook niet aanvaardbaar.

Waar verzoekers tevens beweren dat de tolk hen niet au sérieux nam en bepaalde verklaringen niet vertaald heeft, kan de Raad slechts vaststellen dat deze beschuldiging geen grondslag vindt in het administratief dossier en door verzoekers niet met concrete elementen wordt aangetoond. De Raad wijst er te dezen op dat, hoewel de tolken van het Commissariaat-generaal niet onder ede staan, elke kandidaat-vertaler-tolk aan een uitgebreide selectieprocedure wordt onderworpen alvorens hij wordt opgenomen in het tolkenbestand. Naast taalvaardigheid vormen een strikte neutraliteit, onafhankelijkheid, betrouwbaarheid en een onberispelijk gedrag de voornaamste criteria. De taak van de tolk is bovendien strikt omschreven in een deontologische code die door de tolken voor akkoord moet worden ondertekend. De tolken hebben er bovendien geen persoonlijk belang bij om de verklaringen

van verzoekers niet of niet correct weer te geven. Overigens wijst de Raad er nogmaals op dat verzoekers ook weigerden hun verklaringen af te leggen op 29 januari 2009 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en derhalve ook op dit ogenblik hun medewerking weigerden. In de mate dat zij aanvoeren dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de keuze hebben gehad om te kiezen voor een tolk die zij wensten want dat er hen enkel werd gevraagd van waar ze afkomstig waren wijst de Raad erop dat dit een blote bewering is waar geen geloof aan gehecht wordt vermits er in Afghanistan verschillende talen worden gesproken en de asielinstanties wel degelijk rekening houden met de taal die de Afghaan spreekt.

Wat betreft de opmerking in het verzoekschrift dat in de bestreden beslissingen geen redenering wordt aangehaald waarom niet wordt ingegaan op hun vraag om een nieuw gehoor vast te stellen, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat de houding van verzoekers enkel kan worden beschouwd als een manifest gebrek aan medewerking. De Raad benadrukt dat verzoekers de kans hebben gekregen om nuttig voor hun belangen op te komen daar zij werden opgeroepen voor een gehoor waarbij zij werden bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Zo verzoekers inderdaad vragen om opnieuw te worden gehoord, blijven zij daarbij volharden in hun eis om te worden bijgestaan door een tolk Dari uit de streek van Herat of een tolk Farsi. Aldus blijven verzoekers halsstarrig weigeren om te voldoen aan de op hen rustende medewerkingsplicht. Het louter voorstellen van alternatieven om het gehoor toch te laten plaatsvinden, volstaat niet om alsnog aan deze medewerkingsplicht te voldoen, aangezien deze voorstellen ook redelijk moeten zijn. Voorts stelt de Raad vast dat de argumenten uiteengezet in de e-mail van 19 januari 2010 van verzoekers hun raadsman haaks staan op de argumentatie vervat in de e-mail van 27 januari 2010. Zo vraagt verzoekers hun raadsman in het eerste schrijven om zeker geen tolk Farsi te voorzien daar het Farsi gesproken wordt in Iran en niet exact hetzelfde is als het Dari, wat in Afghanistan wordt gesproken, ook al zijn er overeenkomsten tussen die talen, en gaat zij er blijkens dit schrijven vanuit dat verzoekers werden bijgestaan door een tolk Farsi in plaats van een tolk Dari. De raadsman vervolgt dat haar door een tolk Dari werd meegedeeld dat er verschillende woorden bestaan in het Dari en het Farsi om hetzelfde te benoemen, zodat er een ernstig risico bestaat dat er misverstanden rijzen tijdens het gehoor wanneer dit niet in het Dari gebeurt. Er wordt dan ook uitdrukkelijk verzocht dat verzoekers zouden kunnen beschikken over een tolk Dari. In de e-mail van 27 januari 2010 wordt dan weer gesteld dat verzoekers niet noodzakelijk een tolk willen die afkomstig is uit Herat – terwijl uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers dit doorheen de administratieve procedure wel degelijk hebben geëist – maar dat zij enkel hebben willen duidelijk maken dat het Dari dat wordt gesproken in Herat niet hetzelfde is als de Dari-variant in andere provincies in Afghanistan, het Dari gesproken in het centrum van Herat zeer specifiek is en veel meer gelijkenissen vertoont met Farsi dan met het Dari gesproken elders in Afghanistan en zij nog liever een tolk Farsi hebben dan een tolk Dari uit een andere streek dan Herat omdat dit meer lijkt op hun variant van het Dari. De Raad kan alleen maar vaststellen dat blijkens het administratief dossier verzoekers wel degelijk de tolk(en) Dari begrepen, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal, doch dat zij er ten onrechte vanuit gaan dat zij het recht hebben zonder enige valabele reden om een tolk te weigeren. Verzoekers hun houding staat haaks op hun beweerde nood aan vervolging, temeer zij, indien zij werkelijk vreesden voor vervolging niets hen belette om hun vluchtmotieven op papier te zetten, mogelijkheid waarvan zij echter geen gebruik hebben gemaakt.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoekers in hun verzoekschrift uitdrukkelijk hebben gevraagd voor een tolk Farsi, doch niet ter terechtzitting zijn verschenen waar zij bijgestaan door een tolk Farsi of een tolk Dari, naar hun keuze, - beide tolken waren aanwezig tijdens de terechtzitting - de mogelijkheid hadden om hun asielrelaas en vluchtmotieven toe te lichten, gelegenheid waarvan zij geen gebruik hebben gemaakt. De Raad besluit dan ook dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers hun vrees voor vervolging in hun land van herkomst. Overigens wijst de Raad erop dat, gelet op ieder gebrek aan identiteitsdocument, hun weigering om hun verklaringen af te leggen met een tolk Dari en hun vraag voor de bijstand van een tolk Farsi in het verzoekschrift, verzoekers niet aannemelijk maken dat zij afkomstig zijn uit Afghanistan.

2.4. Zo verzoekers menen dat zij recht hebben op het voordeel van de twijfel, benadrukt de Raad dat het voordeel van de twijfel niet onvoorwaardelijk kan worden verleend doch slechts speelt wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de aanvrager als waarachtig overkomt. Wanneer verzoekers er, zoals in casu, zelf voor kiezen om te weigeren om de toedracht van hun asielaanvraag aan de Belgische asielinstanties uiteen te zetten, maken zij het zelf onmogelijk om hun verzoek tot internationale bescherming te toetsen aan de criteria voor erkenning van de vluchtelingenstatus of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In zoverre zij in het verzoekschrift wél een kort overzicht geven van de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot hun vlucht uit hun land van herkomst, welke er in essentie op neerkomen dat verzoekster van haar neef, die in Canada zou erkend zijn als vluchteling, documenten heeft gekregen over Jezus en over bekering, deze documenten tijdens een huiszoeking bij hen thuis werden teruggevonden, zij beschuldigd werden van bekering tot het christendom en van het geven van lessen in het christendom, en de vader werd meegenomen en beschuldigd doch dezelfde dag nog werd vrijgelaten, stelt de Raad vast dat op grond van dergelijk beknopt en uitermate vaag vluchtrelaas zonder enig begin van bewijs en mede gelet op hun manifeste weigering om hun medewerking te verlenen aan de Belgische asielinstanties teneinde deze toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren, niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Dit klemmt des te meer aangezien zij niet in het bezit zijn van enig document dat hun identiteit, nationaliteit en afkomst aantoon, wat nochtans essentiële elementen zijn in de asielaanvraag, en zij geen aannemelijke verklaring geven voor dit gebrek aan identiteitsdocumenten. Dienvolgens kan hen evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet worden toegekend. Immers opdat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, is in essentie vereist dat verzoekers hun identiteit, nationaliteit en afkomst vaststaat.

De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een vaag en ongestaafd relaas, en zonder bewijs van de voorgehouden identiteit, nationaliteit en afkomst, maken verzoekers zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS